

வாழ்விக்கும் வைணவம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவச் சுடராழி **டி.ஏ.ஜோசப்**, பாண்டிச்சேரி

18, 4th Cross (Upstairs) Rainbow Nagar, Pondicherry 605 011

Phone: 0413-2210187 Web: www.dajoseph.50megs.com Email: deyeje@yahoo.com

பட்டிமன்றம் நடத்திக் கூட்டம் கூட்டுவது இந்தக் காலத்தில் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. 'குடும்பத்துக்கு அதிகம் தேவை கணவனா? அல்லது மனைவியா? 'கற்பில் சிறந்தவள் கண்ணகியா? சீதையா?' 'அதிகம் தொன்மையானது சமஸ்கிருதமா? தமிழா? - இப்படி விதவிதமான தலைப்புகள் இன்றைய பட்டிமன்ற ஆராய்ச்சியை ஆக்ரமிக்கின்றன. சிலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் இப்படி ஒரு சுவாரஸ்யமான தலைப்பை நமக்குக் கொடுத்தார். 'பகவத்கீதை உயர்ந்ததா? திருவாய்மொழி உயர்ந்ததா? அனைவரையும் ஈர்க்கக் கூடிய தலைப்பு தான் இது! ஆனால் யாரையும் மலைக்க வைக்கும் கேள்வி இது. வலதுகண் சிறந்ததா? இடது கண் சிறந்ததா? என்பது போல ஒரு கேள்வியல்லவா இது!

ஆனால் தலைப்பைக் கொடுத்தவர் தங்கு தடை இன்றி அதற்கு ஒரு பதிலையும் கொடுத்திருக்கிறார். ஆசார்யஹ்ருதயம் 190வது சூர்ணிகை அதை நமக்கு வழங்குகிறது. அதில் அவர் கூறுகிறார்: 'அது தத்வ உபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்' அது-கீதை; இது-திருவாய்மொழி. வேதத்துக்குச் சமமான இரண்டு நூல்களை எப்படி சிறந்தது சிறவாதது என்பது என மலைத்து நிற்கும்போது நாயனார் வெகு சுலபமாக அந்த வேறுபாட்டை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். கண்ணன் தன்னைக் கடவுள்

என்று கூறுவது கீதையிலே. கண்ணனை ஆழ்வார் கடவுள் என்று கூறுவது திருவாய்மொழியிலே.

தத்துவங்களின் நாயகன் பரத்வம் பேசுவது கீதோபதேசம். அடியார் நிலையில் இருந்து அவற்றை உணர்ந்து பரனைப் பற்றி ஆசான் நிலைக்கு வந்து நமக்கு ஆழ்வார் உரைப்பது திருவாய்மொழி! மணவாள மாமுனிகள் இதற்கு உரை சாதிக்கும் போது பகவத்கீதை 'ஸ்வப்ரசம்ஸை ஆகையாலே மந்த மதிகளுக்கு 'அவிச்வஸநீயம்' என்கிறார். கடவுளே நேரில் தோன்றி நான்தான் கடவுள் என்று இன்று நமக்குக் காட்டினாலும் நமக்கு நம்பிக்கை தோன்றாது. ஏனென்றால் அது நம் கண்களுக்கு தற்பெருமையாகத் தோன்றும். சுயப்ரதாபம் என்று எண்ணுவோம். இது ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி என்று ஐயம் ஏற்படும். 18 அத்யாயம் கேட்டும் அர்ஜுனனுக்கு கீதை பரிபூர்ணமாக பலிக்காமல் போனதற்கும் அவன் பின்னாளில் அகம்பாவியாய் அலைந்ததற்கும் இது ஒரு காரணம்.

இன்று ஏன் கடவுள் உன் நேரில் வருவதில்லை என்று கேள்விக்களை தொடுப்பவர்கள் இந்த விஷயத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பகவான் நேரில் தோன்றினால் நாம் சகதேவனைப் போல் பணிவோமா? சிசுபாலனைப் போல் எதிர்ப்போமா? எதிர்க்கத் தோன்றுவதற்குத் தான் வாய்ப்பு அதிகம் உள்ளது. ஆனால்

நம்மாழ்வாரோ, தன்னைப் பேசவில்லை தரணியின் நாயகனைப் பற்றி பேசுகிறார். அதனால் படிப்பவர்களுக்கு உள்ளத்தில் தடுமாற்றம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. பகவத் அனுபவத்தை நேரில் அனுபவித்து அதை அவர் விளக்கும் போது அதன் மெய்மை நம் உள்ளத்தைத் தொடும். பகவானுக்குத் திருவடி சேவை செய்து அனுபவிக்கும் இன்பம் பகவானுக்கே இல்லை. அது அடியவர்களுக்குத்தான் உண்டு. அந்த வகையில் ஆழ்வார் ஆண்டவனை விட ஒருபடி மேலே போய்விடுகிறார். இதன் காரணத்தால் தான் திருக்குறுங்குடியிலே எம்பெருமான் உடையவருக்குச் சீடனாகிக் கைகட்டி பணிந்து நிற்கிறான். பகவானைப் பற்றிய விளக்கம் தருவது என்று ஆரம்பித்து விட்டால் அதில் பக்தர்களுக்கே பகவானை விட வெற்றி வாய்ப்பு அதிகம். அதனால் தான் திருவீதிப் புறப்பாட்டின் போது தமிழ்வேதம் முன்னே செல்ல தாமோதரன் பின்னே செல்கிறார்.

இந்தக் கருத்தை இன்னும் வலியுறுத்தி 37வது சூர்ணிகை - 'அத்யயநஜ்ஞாந அநுஷ்டானங்களாலே ப்ராஹ்மணயம் ஆகிறாப் போலே சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி' என்று கூறுகிறது. இந்தப் பகுதியாலே நாயனார் மறைமுகமாக ப்ராஹ்மணர் உயர்ந்தவரா வைணவர் உயர்ந்தவரா என்று ஒரு கேள்வியை சீண்டி விடுகிறார். ப்ராஹ்மணரை சாஸ்திரிகள் என்றும் வைணவரை ஞானத்தின் சாரம் உணர்ந்த சாரஜ்ஞர் என்றும் 19வது சூர்ணிகையிலே கூறும் இவர் வைணவர்களே அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்கிறார். வைணவருக்கு இலக்கணம் கூறும்போது திருவாய்மொழி ஆயிரம் பாசுரங்களை முறைப்படி கற்று

உணர்ந்தால் ஒருவன் வைணவனாகிறான் என்ற கருத்தில் சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக் கற்று வல்லார் ஆனால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி என்கிறார்.

அனுஷ்டானங்களையும் ஆயிரக் கணக்கான சாஸ்திரங்களையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு கையால் படகையும் ஒரு கையால் நீந்துதலையும் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் தெப்பக்கையரைப் போலே அந்தணர் அவதிப்படும் போது ஆழ்வாருடைய ஆயிரம் பாசுரங்களின் அநுக்ரஹத்தினால் மட்டுமே வைணவன் அஜ்ஞான வேரறுத்து மெய்ஞான நிலை அடைகிறான். பகவத் கீதை உலகப் புகழ் பெற்றது. பகவத் விஷயம் என்னும் திருவாய்மொழியோ அதைவிடக் குறுகிய வட்டத்துக்குள் தான் பிரசித்தம். ஆனால் இவை இரண்டும் நமக்கு நல்கும் பலன்களை வைத்துத்தான் இந்த பட்டி மன்றத்துக்குத் தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. கீதையோ, ஞானயோகம், கர்மயோகம், சந்யாசயோகம் என்று நம்மைப் பலவிதமாக அலைக்கழித்து இறுதியில் தான் சரம ச்லோகத்தைத் தருகிறது. ஆனால் திருவாய்மொழியோ எடுத்த எடுப்பிலேயே முதல் பாசுரத்திலேயே 'துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே' என்று மோட்ச ரஹஸ்யத்தை நம்முன் உடைத்து வைக்கிறது.

ப்ராஹ்மணர்கள் வடமொழியை உயர்த்தித் தமிழ் மொழியை தாழ்த்தி விட்டார்கள் என்று பல்லவி பாடும் இக்காலப் பகுத்தறிவாளர்கள் இக்கட்டுரையை இன்னொரு முறை படிக்க வேண்டும். தண்டமிழ்ப் பாசுரங்கள் சாட்சாத் பரமாத்மாவின் கீதை மொழியை விட உயர்ந்தது என்று சொல்ல இந்த நாயனாருக்கு எவ்வளவு தைரியம் இருந்திருக்கவேண்டும்? சொல்லும் கருத்திலே உண்மையும் நியாயமும் இல்லாதிருந்தால் இப்படிச் சொல்லுவாரா?